

***ἀπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπαγκέσ' Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀπαντῶσ' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπάνω κ' ἔσω.

1) Κατὰ τὰ ἄνω, πρὸς τὰ ἄνω ἐνθ' ἄν.: 'Απαγκέσ' ἔσ' αὐτὰ ραδία (ἐπάνω εἰς τὰ βουνά) Χαλδ. 2) Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπάνω ἐνθ' ἄν.: 'Απαγκέσ' ἔσ' οὐ νερόν πλεῦ' τὸ ξύλον (ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος πλέει τὸ ξύλον) Τραπ. Πορπατεῖς ἀπαντῶσ' ἔσ' οὐ δόν' (ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι) *Οφ. || Παροιμ. φρ. "Αμον ζοῦ ἄλειμμαν ἔρται ἀπαγκέσ' (ἐπιπολάζει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὅπως τὸ λίπος τοῦ ζῡου. Ἐπὶ ἐνόχου κατορθοῦντος νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἐνοχὴν του) Πόντ. β) Ἐνάρθρως ὡς οὐσ., ἡ ἐπιφάνεια Πόντ. (Χαλδ.): Τῇ νεροῦ τ' ἀπαγκέσ'. Τῇ γαλατί' - τῇ 'ξυγαλί' τ' ἀπαγκέσ' (τοῦ γάλακτος - τοῦ ὀξυγάλακτος τὸ καϊμάκι). 3) Ἐπιτολαιῶς, ἐπιτροχάδην Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Απαγκέσ' εἰπ' ἀτο Τραπ. Δεβάζω ἀπαγκέσ' Χαλδ. || Φρ. 'Αοῦτος ἄθροπον ἀπαγκέσ' ἐν' (εἶναι ἐπιτολαιῶς) Τραπ.

ἀπανωκέφαλα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπανωτσέφαλα Σκῦρ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀπάνω κ' ἐφαλος ἡ κατ' εὐθεΐαν ἔκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κεφαλί.

Πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος: 'Απανωτσέφαλα ἔναι πλησιαστικῆς ὁ δεινα. (πλησιαστικῆς = ὁμορως).

ἀπανωκεφαλάρης ὁ, Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κεφαλάρης.

Διευθυντικῆς: Δὲ θέλ' ἀπανωκεφαλάρηοιδοι ἔσ' τσοὶ δουλειές μου. Εἶδα λές τῶρα τοῦ, ἀπανωκεφαλάρηοισα θὰ σὲ βάλω; ('τοῦ = αὐτοῦ).

ἀπάνω-κ' ἄνω ἐπίρρ. ἀπαγκιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαντῶν' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπάνω καὶ ἄνω.

Πρὸς τὰ ἄνω, ἐπάνω ἐνθ' ἄν.: Πάει ἀπαγκιάν' ἔσ' οὐ ρακάν' (ἀνέρχεται ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοῦ βουνοῦ) Χαλδ. 'Απαγκιάν' δέβα αὐτόθ.

ἀπανωκίβουρο τό, ἀμάρτ. ἀναπωκίβουρο Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κιβούρι.

Ἡ πλάξ ἡ καλύπτουσα τάφον: *Ἀσμ.

Γίνηκ' ἡ πλάκα ἄλογο καὶ τὸ κιβούρι σέλλα καὶ τὸ ἀναπωκίβουρο ἐγίνηκε σαλβάρι.

ἀπανωκλαδέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπανωκλάδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἐα δι' ἦν ἰδ. - ἐα.

Ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων κλάδος ἡ βλαστός. Συνών. ἀπανωκλάδι 1.

ἀπανωκλάδι τό, Θράκ. (Περίστασ.) Κρήτ. ἀπανουκλάδ' Θεσσ. (Ζαγορ.) 'πανωκλάδι Κρήτ. 'πανουκλάδ' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κλάδι.

1) Ἀπανωκλαδέα, ὁ ἰδ., Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἀ.) Κρήτ.: Ἐπεσε ἀπὸ τ' ἀπανωκλάδι Κρήτ. Κόψε τὰ 'πανωκλάδια τὰ ἀμυγδαλῆς νὰ καρπίσῃ αὐτόθ. Κόψι τοῦ 'πανουκλάδ' νὰ πῶς κάτου νὰ φάνι τὰ πρόβατα Θεσσ. 2) Ἐν τῇ σηροτροφίᾳ ὁ κλάδος ὅστις προστίθεται εἰς τὸν ἥδη ὑπάρχοντα ὅταν αὐξηθοῦν οἱ θέλοντες νὰ πλέξωσι τὰ κουκούλλιά των μεταξοσκώληκες Θεσσ. Θράκ. (Περίστασ.)

ἀπανωκόρμι τό, Πελοπν. (*Αρκαδ.) 'πανωκόρμι Πελοπν. (*Ηλ. Μάν. Μεσσ. Οἶν. κ. ἀ.) — Λεξ. Περίδ. 'πανωκόρμι Σκῦρ. 'πανουκόρμι Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἰμβρ. Σκόπ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κορμί.

1) Ὁ κυρίως κορμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω Πελοπν. (*Ηλ. Μάν. Οἶν.): Πονεῖ τὸ 'πανωκόρμι μου Οἶν. Ντύσου, θὰ ποντιάσῃ τὸ 'πανωκόρμι σου *Ηλ.

2) Γυναικεῖον ἐνδυμα καλύπτον τὸν κορμὸν μέχρι τῆς ὀσφύος Ἰμβρ. Πελοπν. (*Αρκαδ.) Σκῦρ. 3) Εἶδος γιλέκου τῶν μικρῶν παιδίων τὸ ὁποῖον φθάνει μέχρι τῆς ὀσφύος Πελοπν. (Μεσσ.): Φόρεσε τὸ 'πανωκόρμι ἔς τὸ παιδί νὰ μὴν κρυώσῃ. 4) Τὸ κατὰ τὸν κορμὸν ἐφαρμόζον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος Εὐβ. (Κονίστρ.) 5) Ἐπανωφόριον Πελοπν. (*Ηλ.) Σκόπ. — Λεξ. Περίδ.: Ἀπὸ τὸ κρύο τὸ πολὺ ἔβαλε τὸ 'πανωκόρμι. Συνών. *ἀπάνω-καὶ κάτω 5.

ἀπανωκούμουλος ἐπίθ. Κάρπ. (*Ελυμπ. κ. ἀ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἀπανωκούμιλος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κούμουλο.

Ἐπὶ δοχείων περιεχόντων δημητριακοὺς καρπούς, ὑπερπλήρης ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀπανωκούμιλο καυκὶ χαρὰ φτωχοῦ (ὁ πτωχὸς καὶ δι' ὀλίγων ἱκανοποιεῖται) Κάρπ.

ἀπανωκούμπι τό, Πελοπν. (*Αρκαδ. Πύλ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κουμπί.

Διακοσμητικὸν κομβίον ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Φοροῦν τὰ πόσια τὰ χρυσᾶ, τοῖς ἀσημοκουμποῦρες, τοῖς πέντε ἀράδες τὰ κουμπιά, τοῖς τρεῖς τ' ἀπανωκούμπια (ἐνν. οἱ Κολοκοτρωναῖοι) Πύλ.

ἀπανωκούτσουρο τό, ἀμάρτ. 'πανωκούτσουρο Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κούτσουρο.

Τὸ ὀγκῶδες ξύλον τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἄνω ἄκρων τῶν σιδηρῶν στύλων τοῦ ἐλαιοπιεστηρίου.

ἀπανωκυνηγάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀπανωκυνηγάρης Κάρπ. (*Ελυμπ.) Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. κυνηγάρης.

1) Ἀρχηγὸς τῶν κυνηγῶν Κάρπ. (*Ελυμπ.): *Ἀσμ.

*Ὁ κυνηγέ, πανωρριανὲ κ' ἀπανωκυνηγάρη.

2) Ὁ ἐπιζητῶν νὰ κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα, μεγαλεπήβολος Νάξ.: Ἀπανωκυνηγάρης ἄθροπος!

ἀπανωλαδιά ἡ, πολλαχ. ἀπανουλαδιά Πελοπν. (Λακων.) ἀπανωλαδέα Κύθηρ. 'πανωλαδιά Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. λαδιά.

1) Τὸ ἐπιπολάζον ἐπὶ ἐπιφανείας ὑγροῦ ἔλαιον ἡ ἄλλο λιπῶδες ρευστὸν Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ. κ. ἀ.): Φρ. Μοῦ πῆρες τὴν ἀπανωλαδέα (τὸ ἐκλεκτότερον μέρος τοῦ φαγητοῦ) Κύθηρ. || Παροιμ. φρ. Βρέθηκε ἡ βγῆκε ἀπανωλαδιά (ἐπὶ τοῦ κατορθοῦντος νὰ ἀποκρύπτῃ τὴν ἐνοχὴν του. Συνών. φρ. βρέθηκε ἡ βγῆκε λάδι) Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ. κ. ἀ. 2) Καλὴ ἐσοδεία ἐλαίου Πελοπν. (Λακων.): Φέτο ἔχουμε ἀπανουλαδιά.

ἀπανώλακκα ἐπίρρ. 'πανώλακκα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. λάκκος ἢ λάκκα.

Παραπάνω ἀπὸ τὸν λάκκον: Κάρον χουράφ' 'πανώλακκα.

ἀπανωλίθαρο τό, Παξ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπανάρι 1.

ἀπανωλίθι τό, Κέρκ. 'πανωλίθι Κέρκ. (*Αργυραδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ. Λακων. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. λιθί.

Ἀπανωλίθαρο, ὁ ἰδ.

ἀπανωμάνικο τό, Ἀθῆν. ἀπανουμάν'κου Στερελλ. (Εὐρυταν.) 'πανωμάνικο Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μανίκι.

Τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς διήκον
τμήμα τοῦ μανικίου. Ἀντίθ. *κατωμάνικο*.

άπανωμαξίλλαρο τό, Ἀθῆν. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *μαξιλλάρι*.

1) Τὸ ἐπάνω προσκεφάλαιον Θήρ. Ἀντίθ. *κατωμαξίλλαρο*. 2) Τὸ κάλυμμα τοῦ προσκεφαλαίου Ἀθῆν.

άπανωμάσελλο τό, ἀμάρτ. ἄπανωμάσελλο Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *μασέλλα*.

Ἡ ἄνω σιαγών: Τὸ ἄπανωμάσελλο τοῦ γαϊδάρου μας εἶναι προσημένο.

άπανωμερξά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — *Λεξ. Δημητρ.*
άπανωμερία Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *μερξά*.

1) Τὸ ὑψηλότερον ἢ ὀρεινότερον μέρος τόπου τινὸς
Πελοπν. (Λακων.): *Πῆγα 'ς τοῖς άπανωμερξῆς νὰ δῶ γιὰ τὰ
ζῶα μου*. 2) Ἐξέχουσα θέσις, πρωτοκαθεδρία Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) — *Λεξ. Δημητρ.* 3) Ἐπιρρηματ., εἰς τὸ ἐπάνω
μέρος Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Πῆγαινε άπανωμερξά*.

άπανωμέρη τά, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ πληθ. τοῦ οὐσ. *μέρος*.

Τὰ ὑψηλά, τὰ ὀρεινὰ μέρη: Ἄσμ.

*Ἄνοιξε, μάννα μ', άνοιξε νὰ σοῦ 'πῶ 'να χαδέρι,
ποῦ τό 'φερε α' ἀδέρφι μου ἀπὸ τ' άπανωμέρη*.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπαναμέρη καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.
(Ἡράκλ.)

άπανωμερίτης ὁ, Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) ἄπανωμερίτης Κρήτ. Νίσυρ. Παξ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άπανωμερξά* ἢ *άπανωμέρη* καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

1) Ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἢ ὀρεινότερον μέρος
τόπου τινὸς ἐνθ' ἄν.: *Ἦρθαν οἱ άπανωμερίτες* Ἀρκαδ. Ἀντίθ.
κατωμερίτης. 2) Ἀλλοδαπός, ξένος, ἰδίᾳ ὁ ἐκ βορείων
μερῶν καταγόμενος Κρήτ. Σύμ.

άπανωμερούσις ὁ Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άπανωμερξά* ἢ *άπανωμέρη* καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ούσις.

Ὁ κάτοικος τῆς βορείου Χίου. Συνών. *άπανωχωρούσις*.

άπανωμίγομο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *μιγόμε*.

Τὸ φορτίον τὸ τιθέμενον ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ σάγματος
μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν βαρῶν. Συνών. *άπανωγόμαρο*.

άπανωμύλι τό, ἀμάρτ. ἄπανωμύλι Πελοπν. (Βούρ-
βουρ.) ἄπανωμύλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *μύλι*.

1) Αὐλακωτὸν ξύλον προσηρμοσμένον εἰς τὸ στόμιον
τοῦ δοχείου τοῦ ἀλέσματος, διὰ τοῦ ὁποίου καταρρέει
τοῦτο εἰς τὸν μύλον Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ξύλον κυκλο-
τερὲς προσηρμοσμένον εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῆς ἄνω
πέτρας τοῦ μύλου φέρον ἐγκοπὰς Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Στερελλ. (Καλοσκοπ.) 3) Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άπανάρι* 1.

άπανωπαγίδα ἡ, ἀμάρτ. ἄπανωπαῖδα Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *παγίδα*.

Κατὰ πληθ., αἱ ἐνθεν κάκειθεν δύο ἀνώτεραι πλευραὶ
τοῦ σάγματος. Συνών. *άπανωψάθι*.

άπανωπέζουλλο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἄπανου-
πέζουλλου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πεζούλλι*.

Ἐκ τῶν ἐπαλλήλων ἐπιπέδων εἰς τὰ ὅποια ἔχει διαί-
ρεθῇ ἀμπελῶν ἢ ἀγρὸς εὐρισκόμενος ἐπὶ ἐπικλινούσιν ἐδά-
φους τὸ κείμενον εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος ἐνθ' ἄν.: *'Σ' τ' άπα-
νουπέζουλλου φ' τέψαμαν τ' κίρασά Ζαγόρ*.

άπανώπετρα ἡ, Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Σέριφ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πέτρα*.

Ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου. Συνών. *άπανάρι* 1.

άπανωπέτσι τό, ἀμάρτ. ἄπανωπέτσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πετσι*.

Ὁ ἄνω φλοιὸς τοῦ ἄρτου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άπανω-
καύκαλο* 1.

άπανωπιθάκι τό, Κάρπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *άπανωπίθι*.

Μικρὸς πίθος: Αἰνιγμ.

*Ἐναν άπανωπιθάκι, | ἔχει δυὸ λογιῶ κρασάκι
(τὸ φόν).*

άπανωπίθι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πίθος*.

Πίθος μέγας: Ἀνελιδιᾶ τ' ἄπανωπίθι (ἀναδίδει ὑγρασίαν).

άπανωπίστι τό, ἀμάρτ. ἄπανωπίστι Ἀθ. ἄπανου-
πίστ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄπανωπίστρι Ἀθ. ἄπανουπίστρ'
Μακεδ. (Χαλκιδ.).

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πιστιά*. Ὁ τύπ.
άπανωπίστρι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. *καπίστρι*.

Ἱμάς περιθέων τοὺς γλουτοὺς τοῦ ζῦφου ἀπὸ τῆς μιᾶς
πλευρᾶς τῆς *πιστιάς* εἰς τὴν ἑτέραν.

άπανωπλάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πλάκα*.

Πλάξ κειμένη ἐπὶ ἄλλων πλακῶν: Ἄσμ.

*Κάνει τὸν ἄδην ἄλογο, τῇ δλάκα κάνει σέλλα,
τ' άπανωπλάκια τῷ δλακῷ σκάλες καὶ χαλινάρια*.

άπανωπόρτι τό, Ἀμοργ. Κρήτ. ἄπανωπόρτι Κρήτ.
άπανουπόρτ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *πόρτα*. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Τμήμα τῆς θύρας πρὸς τὰ ἄνω ἀνοιγόμενον, ὅταν διὰ
ψῦχος ἢ ἄλλον λόγον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνῃ ὅλη
ἡ θύρα ἀνοικτή. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Φιλότ.)

άπανωπροίκι τό, σύνθηθ. ἄπανουπροῖκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)
άπανωπροῖκιν Χίος (Καρδάμ.) ἄπανωπροῖκι Θήρ. Κρήτ.
Χίος ἄπαν' προῖτ' Λέσβ. ἄπανουπροῖκί Λέσβ. ἄπανω-
προῖκι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἡπ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.
Γέρμ. Μάν. Οἰν.) Ρόδ. ἄπανωπροῖτσι Ἀθῆν. (παλαιότ.)
άπανουπροῖκι Θράκ. (Κομοτ.) ἄπανουπροῖκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *άπάνω* καὶ τοῦ οὐσ. *προῖκα* ἢ
προῖκί.

1) Χρῆμα ἢ πρᾶγμα διδόμενον εἰς τὸν γαμβρὸν πέραν
τῆς συμπεφωνημένης προικὸς, ἐξώπροικον, παράφερον
σύνθηθ.: *Πῆρε προῖκα κι άπανωπροῖκι σύνθηθ. Ἦριεν ὁ χρό-
νος βίσεχτος κ' ἐφάγαν καὶ τὰ προῖκα καὶ τ' άπανωπροῖκια*
Χίος *Ζήταῖ 'άπανουπροῖκ' οὐ γαμπρός, ἀλλὰ δὲν τῶδονκαν*
Αἰτωλ. *Ἡ νύφ' μας ἔφρι κι πουλλὰ 'άπανουπροῖκια Ζαγόρ.*
|| Παροιμ. *Ὅσα σοῦ δώσῃ ὁ διάολος τὰ παίρνει άπανωπροῖκι*
(τὰ πονηρὰ κέρδη φέρουν ζημίαν, διότι ἀποδίδονται πολλα-
πλασίως) Κεφαλλ. *Ἡ γραῖ δὲ δό 'ρπιζε νὰ παδρευτῇ κι άπα-*